

GENA SHOWALTER

BREEKBAAR
ALS
GLAS

Vertaling Sandra C. Hessels

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Gena Showalter
Oorspronkelijke titel: *The Glass Queen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0844 8
ISBN 978 94 027 6221 1 (e-book)
NUR 285
Eerste druk juni 2021

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het Uni-ted States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, inter-net of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

De kleine Assepoes

Door onbekende orakels

Er was eens een magisch land hier ver vandaan, waar goed en kwaad welig tierden. Daar woonde een beeldschone koningin die een zeer speciale dochter op de wereld zette.

Snel als de wind, met een hart o zo sterk. Een unieke krijger die zich niet onderwerpt.

Zo veel als haar moeder, de koningin, van haar hield, zo zeer wilde haar vader, de koning, niets van haar weten. Het meisje had al gauw het gevoel dat ze in twee werelden leefde. Ze was de geliefde prinses en tegelijkertijd de verafschuwde dienstmeid.

Op een dag maakten kwade krachten een einde aan het leven van de dierbare koningin, waardoor het meisje aan haar wrede vader overgeleverd was.

Toen het tijd werd dat de koning zou hertrouwen, koos hij voor een vrouw met twee magisch begaafde dochters. Jarenlang kende hij geluk en harmonie met zijn nieuwe gezin... terwijl zijn bloedeigen dochter moest lijden. Gebukt onder andermans bevelen en gehuld in

lompen moest ze talloze emmers water dragen, vuren stoken, koken en poetsen. Alleen, ongewenst en vergeten door de rest van de wereld maakte ze haar bed in de nog warme as van de haard. Na verloop van tijd noemden de dorpelingen haar alleen nog maar 'Assepoester', een vreselijke belediging. Maar onbewust ook een eerbetoon.

Niet lang na de zeventiende verjaardag van het meisje was de machtige koning van een nabijgelegen koninkrijk op zoek naar een bruid voor zijn zoon. Net als de prinses had ook deze prins het gevoel in twee werelden te leven. Een van eer, en een van oneer.

In de hoop meisjes van aanzien uit het land te bereiken, organiseerde de koning een groot feest. Een festival zoals vroeger, met handel, spelen en een bal.

Assepoester smeekte haar vader en stiefmoeder om ernaartoe te mogen. Ze was nog nooit zo opgewonden geweest. Maar helaas weigerde de koning naar haar smeekbedes te luisteren. De harteloze stiefmoeder en hatelijke stiefzussen lachten alleen maar, en stonden erop dat de koninklijke dienstmeid thuisbleef om haar werk af te maken. Het gezin van vier vertrok, en de arme Assepoester bleef met een gebroken hart achter.

Niet veel later verscheen een goede toverfee met een geschenk. Zij was vastberaden het meisje mooi aan te kleden, zodat ze alsnog mee kon doen aan alle festiviteiten. En zo vertrok Assepoester alsnog enthousiast naar het feest.

De eerbare-oneerbare prins werd op slag verliefd op haar, al bij de eerste blik. Hij negeerde alle anderen in de balzaal, pakte haar bij de hand en leidde haar naar de dansvloer. De hele avond hield hij haar in zijn armen en weigerde hij met een ander te dansen. Zij zorgde ervoor dat hij helemaal eerbaar wilde worden, een vriend en nooit een vijand. Maar zou hij iets kunnen zijn wat hij niet kende? En waarom vertelde ze hem haar naam niet?

Assepoester genoot van elk ogenblik met de prins en wilde niets liever dan genieten van al zijn aandacht. Toch durfde ze hem niet te zeggen wie ze was. Zou hij echt verliefd kunnen worden op het meisje

dat niemand anders wilde? Ineens was het middernacht en de klok begon te slaan.

Bim.

Bam.

Bim. Bam.

Ze wist dat ze eerder thuis moest zijn dan de rest van het gezin, en dus haastte Assepoester zich het paleis uit, zonder om te kijken. De prins ging op zoek naar zijn gevatte metgezel, maar vond haar nergens... Tot op de avond van het volgende feest.

Voor de tweede keer bezocht Assepoesters familie het feest zonder haar. Gelukkig arriveerde er weer een goede toverfee die haar voorzag van een prachtige jurk en ervoor zorgde dat ze zich opnieuw in de feestelijkheden kon mengen.

Zodra Assepoester arriveerde, kon de prins zijn geluk niet op. Weer pakte hij haar hand, nam hij haar mee naar de dansvloer en hield hij haar de hele avond in zijn armen. Weer weigerde hij met een ander te dansen. Maar nog steeds wilde ze hem niet vertellen wie ze was, en opnieuw verliet ze hem om middernacht. Hij zocht overal, heinde en verre, maar kon haar nergens vinden.

De derde keer zou de laatste zijn.

Bij de aanvang van het laatste feest wanhoopte Assepoester niet. Ze wachtte geduldig en werd beloond toen een derde goede toverfee haar bezocht. Deze schonk haar een jurk die nog schitterender was dan alle andere, met bijpassende magische muiltjes erbij die alleen zij kon dragen. Ze waren gesponnen van goud zo puur dat ze van glas leken.

Alle gasten stonden versteld toen ze Assepoester zagen. Nog nooit hadden ze zo'n knappe verschijning gezien. Niemand kon wegstaren zolang ze met de prins danste en ook hij had alleen oog voor haar.

Toen de klok opnieuw liet weten dat middernacht was aangebroken, bleef de prins heel kalm. Hij raakte zelfs niet in paniek toen Assepoester zich er weer vandoor haastte. Deze keer had hij voor een valstrik gezorgd: de trappen van het paleis waren ingesmeerd met pek. Maar de intelligente schoonheid verraste hem. Zodra een van haar ge-

liefde muiltjes bleef steken, liet ze het achter en ze haastte zich weg.

En nu was de maat vol. De prins verkondigde dat hij zou trouwen met het meisje dat dit muiltje paste. Met haar en met niemand anders.

Het nieuws verspreidde zich al gauw door het hele land en vele vrouwen verzochten het magische muiltje aan te trekken. Toen Assepoesters oudste stiefzus haar voet in het schoentje wilde steken, lukte dat niet. Maar in een poging de prins om de tuin te leiden, sneed ze haar grote teen af. De prins was echter niet dom en beseftte al gauw wat er was gebeurd.

De volgende was Assepoesters jongere stiefzus. Ook zij stak haar voet in het schoentje, maar het paste niet. Zij trachtte de prins te misleiden door een stuk van haar hiel te snijden. Weer beseftte hij op tijd wat er was gebeurd.

Hij stuurde het paar weg en vroeg naar de laatste dochter van de koning en koningin. Zij wilden niet dat Assepoester zou slagen waar dat haar beide stiefzussen niet was gelukt, en dus logen ze, en ze zeiden dat Assepoester te ziek was om haar slaapkamer te verlaten. Toch stond de prins op een ontmoeting met haar.

Assepoester raapte haar moed bijeen. Ze was bang dat de jongen op wie ze verliefd was geworden enorm teleurgesteld zou zijn als hij zag wie ze echt was. Na een tijdje kwam ze dan toch tevoorschijn, en met opgeheven hoofd nam ze plaats op een kruk. Ze liet haar vuile voet in het muiltje glijden, dat haar perfect paste.

De prins was dolgelukkig, maar haar familie kookte van woede. Zij wisten bovendien dat ze zouden boeten voor wat ze hadden gedaan.

Die boetedoening kwam gauw genoeg.

De vader werd verraden door zijn grootste liefde. De stiefmoeder verloor alles waar ze zo veel waarde aan hechtte. Vogels pikten de beide stiefzusters de ogen uit.

Dolgelukkig dat hij Assepoester weer in zijn armen kon sluiten, droeg de prins haar weg. Hun harten klopten samen in hetzelfde ritme. Ze hadden elkaar weer gevonden!

Ze trouwden en leefden nog lang en gelukkig... uiteindelijk.

Proloog

Een kijkje in het verleden

Enchantia
Het gewest Fleur

Ook goede bedoelingen kunnen verkeerd uitpakken.

Hang de vlag uit! Op deze dag in de geschiedenis verwelkomen koning Philipp Anskelisa van Fleur en koningin Charlotte Charmaine-Anskelisa hun eerste kind! De koning had niets liever gewild dan een zoon. Maar helaas, het lot besliste anders en schonk hem een dochter. Een ziekelijk kind.

Prinses Ashleigh Charmaine-Anskelisa kwam zo stil als een muisje ter wereld, roerloos als een standbeeld en zo blauw als een ochtendhemel. De geschrokken vroedvrouw deed er alles aan om het kind te helpen ademhalen en schreeuwde ondertussen om de magische genezers. Zij kwamen enkele tellen later de kamer binnen, maar moesten concluderen dat hun magie het misvormde hart van het kind niet kon genezen. Hun magie kon veel met verwondingen na de geboorte, maar had geen invloed op de verwondingen die voor die tijd waren ontstaan. Het kind bleef vechten, al bevond ze zich op de rand van de dood.

Charlotte leunde tegen een berg kussens aan. Over haar onderlichaam lag een kleed bedekt met veren. Ze stak haar armen uit en eiste:

‘Geef me mijn baby.’ Hoe zwak, vermoeid en beurs ze zich ook voelde, hierover ging ze niet in discussie. ‘Geef haar nu meteen aan mij.’

Het was traditie dat vaders hun ziekelijke kinderen achterlieten in het Woud van Enchantia, bij wijze van offer aan de heerseres van het Woud, wie dat op dat moment ook mocht zijn. In ruil daarvoor zou de heerseres het ouderpaar zegenen met een nieuw kind. Een gezond kind.

Zou Charlottes echtgenoot van plan zijn de kleine Ashleigh in te ruilen voor een ander?

Een van de genezers wikkelde het kind in een wolvenvacht en overhandigde haar aan de koningin. De koning liep met grote passen heen en weer aan het voeteneinde van het bed en zijn gezicht verstrakte van vastberadenheid.

Ja, dat zou hij doen, besefte ze tot haar afgrijzen. Hij zou het echt doen.

‘Waarde echtgenoot,’ fluisterde Charlotte terwijl ze haar dierbare kind dicht tegen zich aan hield. ‘Je moet een heks laten komen, nog eerder dan de koninklijke traditie dat voorschrijft. Als Ashleigh een magische infusie krijgt, zal die van binnenuit het werk doen en niet van buitenaf, zoals de genezers. Dan zal ze herstellen.’ *Vast wel.*

De stoïcijnse Philipp bleef lang genoeg staan om haar toe te bijten: ‘Doe niet zo dwaas, Charlotte. Dat kind zal sterven. En zo hoort het. Je hebt me blijkbaar bedrogen. Dit kind kan niet van mij zijn. Mijn stamboom heeft nog nooit en zal ook nooit een kind voortbrengen dat minder dan perfect is.’

De koningin werd diep getroffen door die woorden en een ontkenning borrelde vanuit haar binnenste naar boven. ‘Ik ben je nooit ontrouw geweest.’ Maar niet omdat ze dat niet wilde. Philipp mocht dan een knappe man zijn, maar hij had de persoonlijkheid van een slang. ‘Vraag het koninklijke orakel maar. Zij zal je vertellen dat ik onschuldig ben.’

Hij trok zijn neus op en schudde zijn hoofd. ‘Het doet er nu toch niet meer toe. In Fleur is de eerstgeborene de erfgenaam, of dat nu een

jongen of een meisje is. Dit kind is het niet waard om gered te worden. Wat als ze over een week sterft? Over een maand? Een jaar? Dan is die hele infusie van magie voor niets geweest. Een verspilling van kostbare middelen.'

Charlotte moest een snik onderdrukken. 'Eén enkele minuut met haar is me álles waard.'

De koning bleef onbewogen. 'Ja, maar niet alle leven is de hoeveelheid munten waard die nodig zijn om een heks te betalen voor een magische infusie. Ik zal dus toch het orakel bij me roepen. Als zij ons niet vertelt dat het kind onderdeel vormt van een voorspelling of zegt dat het kind mijn koninkrijk zal ruïneren, dan zal ik haar aan de heerseres van het Woud geven, zodat wij worden gezegend met een tweede kind, een ware erfgenaam. En jij zult me dat zonder protest laten doen. Als het kind wél onderdeel vormt van een voorspelling, als ze mijn koninkrijk grote rijkdom en macht brengt, mag je haar houden.' Hij keek naar de vroedvrouw. 'Ga haar halen.'

De vroedvrouw haastte zich de kamer uit.

Het was alsof er een bol prikkeldraad in Charlottes keel zat die haar luchtpijp dreigde te verbrijzelen. De kans dat ze haar dierbare Ashleigh zou mogen houden werd met de seconde kleiner. Zo'n voorspelling die Philipp bedoelde stond ook bekend als een 'sprookje'. Sprookjes waren feeënvoorspellingen die eeuwen geleden waren uitgesproken door de machtigste feeën van allemaal: de orakels. En net als al het andere in de wereld brachten de sprookjes zowel een zegen als een vloek.

Die zegen of vloek kwam, ongeacht het specifieke sprookje, altijd in de vorm van een persoon. Een koning of prins. Een koningin of prinses. Een dienaar. Een heks. Sommige personages kenden vooral rijkdom en geluk, andere stortten een of andere kwaadaardige invloed uit over een koninkrijk, of werden zelf boosaardig.

Charlotte wiegde haar wurmende baby en deed haar best om rustig te blijven. 'Je zult blijven leven, mijn lieveling,' fluisterde ze. 'Je móét wel bij een sprookje horen. En moet je jou eens zien, hoe kun jij ooit onderdeel zijn van een vloek? Nee hoor. Jij bent de zegen.'

Philipp was zelf ook onderdeel van een sprookje, dus waarom Ashleigh niet? Tot nu toe had de koningin zoiets nooit gewenst voor haar kind. De voorspellingen waren grotendeels symbolisch en wierpen altijd meer vragen op dan ze beantwoordden. De verhalen stonden open voor interpretatie en verbeelding, zelfs tot aan het laatste gevecht.

Maar er was altijd een gevecht.

Philipp had maar één reden gehad om Charlotte ooit ten huwelijk te vragen: zijn eigen voorspelling, *De kleine Assepoes*. Hij had zichzelf gezien als de prins die graag wilde trouwen, en Charlotte was zijn perfecte Assepoester. Destijds had ze hem geloofd.

Toen Charlotte werd geboren, hadden haar ouders er geen orakel bij gehaald om haar toekomst te voorspellen. Toen haar oudere broer, Challen, nog een jonge kroonprins was, luidde de voorspelling dat hij een rol zou spelen in *Sneeuwwitje en de Boze Koningin*. Dat nieuws had zich snel verspreid en de familie uit een naburig koninkrijk stuurde meteen iemand om hem te doden, voor het geval hij een vloek zou blijken.

Challen had het, goudzijdank, overleefd, maar de wens van haar ouders om de toekomst te horen was gesneuveld. Ze hadden nooit een orakel betaald om Charlottes toekomst te bekijken en de verwachtingen voor haar leven waren dan ook nooit erg hoog geweest. Ze zagen haar bijna over het hoofd. Zelf had ze altijd spijt gehad van het gebrek aan voorkennis... totdat ze met Philipp trouwde.

Tijdens hun verlofperiode had de knappe koning haar gouden bergen beloofd. Ze zouden nog lang en gelukkig leven. Maar al gauw na de bruiloft ontdekte ze dat het haar nieuwe echtgenoot ontbrak aan eergevoel. Hij kon de prins die graag wilde trouwen niet zijn, en dan was Charlotte ook niet zijn Assepoester.

Haar lichaam begon nu zo hard te trillen dat het bed ervan schudde. *Wat als ik getrouwd ben met... de slechterik?*

Philipps zelfzuchtigheid kende geen grenzen. Hij had alles wat hij maar wilde en toch pakte hij meer en meer af van mensen die helemaal niets hadden. Hij hield er diverse minnaressen op na en had een hekel

aan iedereen met een bovennatuurlijke gave – soms zelfs aan Charlotte – omdat de gave die hij als kind had gekregen nooit echt was doorgekomen. Zijn lichaam had de magie afgestoten, wat slechts bij een zeer kleine groep mensen gebeurde. Dat gebrek aan magie had hem altijd al woest gemaakt. Uiteraard verweet hij dat de heks die hem de infusie had gegeven; het lag niet aan hemzelf. Dat kon ook niet, want Philipp was het toppunt van perfectie – in zijn eigen ogen. Hij bekommerde zich om zijn eigen geluk, en al het andere was ondergeschikt.

Dat feit vond Charlotte ronduit beangstigend. Zoals *De kleine Assepoes* al voorspelde zouden oneerbare personages nooit een gelukkig einde kennen. Ze zaaiden onenigheid en zouden die ook oogsten. Wat als Philipps gruwelijke lot nu ook dat van Ashleigh beïnvloedde? Wat als ze was vervloekt en haar alleen ellende en de dood wachtten?

Nee. Nee! Charlotte zou een manier vinden om haar kind te redden. Daar had ze werkelijk alles voor over.

De scharnieren van de deur piepten toen het orakel de kamer binnenliep. Ze was een vrouw met lang, donker haar, een bleke huid en een griezelige uitstraling.

Dit was het moment van de waarheid...

Charlottes hard bonsde tegen haar ribben toen het orakel haar blik op prinses Ashleigh richtte...

Klop.

Klop.

Klop.

De vrouw schudde haar hoofd en verliet zonder een woord te zeggen de kamer.

Maar, maar... Nee. Nee, nee, nee. De paniek sloeg toe als een orkaan van ijs en een hese kreet ontglijpte haar. Het ergst denkbare was gebeurd. Het orakel had geen toekomst gezien en nu verwachtte Philipp dat ze haar baby zou weggeven aan de heerseres van het Woud.

Zich onbewust van het afgrijselijke lot dat haar vader voor haar had bepaald, wurmde Ashleigh haar kleine armpjes los uit de vacht en ze glimlachte naar haar moeder, alsof ze haar wilde troosten. Troost, van

iemand die de dood al in de ogen keek, en wier huid nog steeds een lichte, blauwe tint had.

‘Neem maar afscheid van het meisje,’ beval Philipp zonder een greintje medeleven.

‘Alsjeblieft. Betaal een heks voor wat magie.’ Voor de juiste prijs zou een heks een deel van haar magische gaven afstaan aan een kind. Dan gaf ze het één enkele mystieke gave, die zich kenbaar zou maken als het kind een jaar of zestien was. Hoe krachtiger de heks, hoe sterker de infusie. Je wist nooit welke gave je zou krijgen, maar je kon wel kiezen welk sóort magie je wilde hebben. Charlottes gave om met een handgebaar planten te laten groeien was afkomstig van een heks die alle vier de elementen aanstuurde. ‘Ik geloof, met elke vezel van mijn wezen, dat Ashleighs hart zal genezen als ze zelf over magie beschikt. Het is op z’n minst haar beste kans om te blijven leven.’

‘Je zekerheid is misplaatst,’ beet Philipp haar toe, en hij schudde krachtig met zijn hoofd. Weer ijsbeerde hij. ‘Als ze te genezen was, hadden de genezers dat wel gedaan.’

Charlotte beet op haar lip om een felle reactie in te slikken. *Rustig. Kalm aan.* Als ze nu begon te krijsen, zou hij haar baby afpakken en weggaan. ‘Zoals ik al eerder heb gezegd is de magie die we binnen in ons hebben veel krachtiger dan magie die van buitenaf komt. Dat weet je niet uit ervaring, omdat je zelf nooit over een magische gave hebt beschikt.’

Zijn wangen kleurden rood. ‘En zoals ik jou al eerder heb gezegd verlangen heksen een overdreven hoog bedrag voor die dienst. Wat heb ik aan een ziekelijke dochter zonder toekomst? Nee, we kunnen haar beter achterlaten in het woud, zoals het lot dat wilde. Ik zal je een tweede kind geven. Een gezonde zoon.’

‘Ik wil geen andere baby!’ riep ze. ‘Ik wil déze baby.’

‘Waarom zo koppig? Ik denk alleen maar aan jouw welzijn,’ zei hij zo vleierend als hij maar kon. Met grote passen kwam hij bij haar staan en hij knielde naast haar bed neer. ‘Probeer het te begrijpen. Je broer is kapot na de dood van zijn koningin en oudste zoon. Iedereen is het

erover eens dat koning Challen niet langer geschikt is om over Sevón te heersen. Die jonge neef van je kan zijn plaats niet innemen, daar is prins Roth nog niet oud genoeg voor. Nee, dat koninkrijk heeft mij nodig. Ik kan over Sevón regeren, naast Fleur. Als ik word opgezadeld met een ziekelijk kind maak ik een zwakke indruk. Mijn vijanden... ónze vijanden zullen vol vertrouwen toeslaan. Wil jij een kind opvoeden in tijden van oorlog? Nee, natuurlijk niet, dat wil geen enkele goede moeder. Mijn manier is de beste manier, lieveling. Vertrouw me. Waarom zou je je vermoeide geest nog langer kwellen?

Duizelingen. Zo veel beledigingen. Zo veel misvattingen. En allemaal bedoeld om haar een schuldgevoel aan te praten omdat ze zich niet overgeeft. 'Mijn broer laat zijn koninkrijk niet door jou leiden.' Op zestienjarige leeftijd was Challens strijdmagie kenbaar geworden. Niemand kon hem nu nog verslaan. 'Als je dat probeert, zal hij je doden en bij wijze van wraak heel Fleur met de grond gelijkmaken.' Ze zou willen dat ze overdreef.

Philipp liet zijn tong over zijn tanden glijden. 'Er is altijd een weg. Misschien niet vandaag, misschien niet morgen, maar op een dag... Aan die plicht ontkom ik niet. De behoeften en verlangens van zo velen moeten zwaarder tellen dan de behoeften en verlangens van één persoon.'

En waarom wogen zijn behoeften en verlangens dan toch altijd het meervoudige?

Haar hart klopte nu steviger en Charlotte zocht naar een antwoord dat hem gunstig zou stemmen en hem op andere gedachten zou brengen. Het leven van haar dochter stond op het spel. Uiteindelijk besloot ze te zeggen: 'Alsjeblieft, Philipp. Laat alsjeblieft een heks komen. Geef onze dochter een kans om te leven. Eéntje maar. Als je dat doet, zal ik... zal ik je helpen Challen te verslaan.' Een leugen uit wanhoop of een wanhopige waarheid? Ze wist het niet zeker. Ze kende haar broer nauwelijks, maar familie was familie. Aan de andere kant meende ze wat ze had gezegd: ze had er alles voor over om haar dochter te redden.

Ze zag een spiertje trekken in de kaak van haar man, een teken dat

zijn explosieve temperament op uitbarsten stond. 'Deze discussie is gesloten. Ik wil niets meer horen over de baby. Neem afscheid.'

Charlotte slikte een jammerkreetje in. 'Brenge me dan nog een orakel.'

Het spiertje begon sneller te trekken. Hij zuchtte. 'Waarom zou ik die moeite doen?'

Ze dacht snel na. 'Omdat het koninklijke orakel een geschenk van Challen is geweest. Waarschijnlijk voelde ze jouw ambitie om over Sevón te heersen aan.' *Ja. Ja!* Ze moest inspelen op Philipps hebzucht. 'Wat als ze Ashleighs voorspelling voor zich hield, zodat jouw dochter op een dag niet kan bijdragen aan jouw militaire overwinning?' *Of je nederlaag...*

'Dat is ronduit belachelijk. Orakels kunnen niet liegen.' En toch tuitte hij zijn lippen, alsof hij haar woorden afwoog.

Zo slim ben je dus toch weer niet, echtgenoot van me. 'Het orakel zweeg. Ze heeft niet gelogen, maar ze heeft ook geen waarheid gesproken.'

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en de radertjes in zijn hersenen draaiden nog sneller.

Uit pure wanhoop greep Charlotte deze kans. 'Wil je jouw toekomst op het spel zetten op basis van de stilte van een enkel orakel? Wil je niet voor alle zekerheid op zoek gaan naar een orakel dat onbevooroordeeld is?'

Deze keer knikte hij. 'Goed dan. Ik zal snel weer terug zijn. Als dit orakel geen sprookje in de toekomst van de baby ziet, gaat ze naar het bos, en dan wil ik niets meer van jou horen. Dat spreken we nu af.'

Wat kon ze doen? 'J-Ja... goed.'

Hij knikte haar nogmaals stijfjes toe en liep met grote passen de kamer uit.

Zodra zijn voetstappen waren weggestorven, zei Charlotte tegen alle andere aanwezigen in de kamer: 'Laat me met rust. Ik wil alleen zijn met mijn baby. En doe de deur achter je dicht, ik wil niet worden gestoord.'

De vroedvrouw en de genezers vertrokken en sloten de deur achter zich, zoals ze had bevolen. Ze legde Ashleigh, die inmiddels in slaap was gevallen, met haar wangetje tegen haar schouder aan en negeerde alle pijnscheuten en steken die ze kreeg toen ze haar benen naar de rand van het bed schoof. Moeizaam kwam ze overeind. Ze was wankel maar vastberaden.

Bij de eerste stap werd ze licht in het hoofd en viel ze bijna om. De bezorgdheid om haar kind hield haar overeind. *Adem diep in.* Ze bleef staan en wachtte tot haar hoofd weer normaal voelde. Maar de hele tijd lekten haar borsten en ze maakten vochtige plekken in haar nachtjapon. Een warm straaltje liep langs haar benen omlaag. Was het bloed? Het kon haar niets schelen. *Schiet op.* Ze had geen idee wanneer Philipp terug zou zijn.

Aangezien Charlotte geen eigen geld had, moest ze een heks vinden die net zo wanhopig was als zij, iemand die bereid was tegen slechts een kleine vergoeding een krachtige infusie van magie te geven. En ze wist al precies waar ze moest zijn...

Via een verborgen doorgang die ze had ontdekt toen Philipp op een nacht hun kamer uit glipte, liep Charlotte door het paleis. Omlaag, omlaag, omlaag. Hoe lager ze kwam, hoe kouder de lucht werd. Toen ze de koninklijke kerkers eenmaal had bereikt, rilde ze van kou en klapperden haar tanden. Ze had overal kippenvel.

Wat een afgrijselijke plek was dit. Afbrokkelende muren, hier en daar verlicht door een fakkel. Spinrag in elke hoek, insecten die niet konden ontsnappen. Ze hoorde het getrippel van rattenpootjes en het constante druppelen van water. Hier sloot Philipp graag mensen op die hem ooit hadden gedwarsboomd. Hoe vaak had hij niet opgescheept over de krachtige heks die hij jaren geleden in een gevecht had verslagen?

Wat had de heks ook alweer gedaan? *Denk na.* Moord? Diefstal? Had ze de eindeloze trots van de koning beledigd, zoals zo vele anderen? Charlotte pijnigde haar hersenen, maar kon niet op het antwoord komen. Deed het er echt toe wat de vrouw had misdaan? Als de heks

instemde haar magie met Ashleigh te delen, zou Charlotte beloven haar vrij te laten, ongeacht wat ze in het verleden had gedaan. En die belofte kon ze ook waarmaken.

Toen ze klein was, had haar vader, de koning, zijn beide zoons geslagen als ze ook maar iets verkeerd deden. Charlotte werd echter altijd opgesloten in kleine, donkere ruimtes – een ware nachtmerrie die werkelijkheid werd. Op een dag had haar moeder in het diepste geheim een magische sleutel voor haar gekocht, waarmee ze elk slot kon openen. Die sleutel droeg ze voor de zekerheid nog altijd om haar hals.

Charlotte legde Ashleigh nu zo tegen zich aan dat ze haar gezichtje bedekte met de wolvenvacht. Met strakgespannen zenuwen schuifelde ze door een brede gang. De geuren van schimmel, uitwerpselen en rotting leken eerst mee te vallen, maar werden al gauw overweldigend. Alles bij elkaar vormde het een walgelijke stank die in haar neus prikte en haar ogen liet tranen. Hierbeneden kwam geen enkel straaltje zonlicht en ook de zoete geur van rozen die overal in het koninkrijk hing bereikte de kerkers niet.

Een vreemd *klak, klak, klak* drong tot haar door. Een koor van gepijnigd gekreun volgde en werd luider en luider, om weer af te zwakken zodra ze een hoek om liep en bij de cellen kwam waar mensen in zaten. Hologige, uitgemergelde gevangenen hobbelden naar de tralies.

Toen kwamen de smeekbedes.

‘Help me.’

‘Alstublieft, mevrouw. Alstublieft.’

‘Gun me een druppel water.’

Haar hart verkrampte, maar ze bleef recht voor zich uit kijken. Daar aan het einde van de gang dook een muur van tralies op, met daarachter een heks die er precies zo uitzag als Philipp haar had beschreven, elke keer dat hij zijn verhaal over hun strijd vertelde.

Ondanks het samengeklitte blonde haar en de vieze huid, ondanks het gerafelde vod dat om haar veel te iele lichaam hing was de heks met de ijsblauwe ogen onmiskenbaar knap en sierlijk.